

Фота Надзея БУЖАК.

БАЧЫЦЬ ГАЛОЎНАЕ

Калі я запісалася на чарговыя курсы — замежнай мовы, арабскіх, а потым і бальных танцаў, ігры на афрыканскім барабане — і ў той жа час на апошнія грошы набывала ролікі, канькі, ровар, маці незадаволена паўтарала: «Зноў ты на ўсе галінкі хочаш сесці адначасова». Я крыўдзілася і не разумела, што ў гэтым благога. А як па-іншаму, не спрабуючы і не памыляючыся, можна знайсці захапленне па душы?

Толькі цяпер разгледзела ў яе словах іншы сэнс. Востра адчула, наколькі ўсё ж такі важна ў жыцці абалірацца на галоўнае, каб не патануць, не растварыцца ў другасным. Рабіць спачатку важнае, а толькі потым тэрмінавае. Калі свечасова не расставіць прыярытэты, не паглыбіцца, а ўвесь час скакаць па вярхах, з галінкі на галінку, то энергія будзе сыходзіць упустую, а незадаволенасць сабой і іншымі — нарастаць. Гэта датычыцца не толькі (і не столькі!) захапленняў...

Мая сяброўка (дарэчы, непапраўная аптымістка) час ад часу зрываецца і пачынае скардзіцца на мужа, з якім жывуць душа ў душу ўжо больш як 20 гадоў. «Уяўляеш, Надзейка, ён не любіць хадзіць баснож па траве! Колькі яго не ўгаворвала — ні ў якую. Не разумею, як так можна жыць? І на вяселле мы да цябе, на жаль, не прыедзем, бо Воўка прызвычаіўся да камфорту і не хоча ночыць у намяце... А бачыла б ты, як ён узрадаваўся, што ты пагадзілася пайсці са мной на джазавы канцэрт! А ўсё таму, што сам не надта хацеў туды ісці. Ён з большай ахвотай бавіць вольны час ля тэлевізара...». Але скардзіцца яна, у адрозненне ад большасці жанчын, па-добраму. А праз секунду з усмешкай дадае: «Але ж гэта не галоўнае. Затое ён, як ніхто іншы, цяропліва можа выслухаць усе мае эмацыйныя выбухі да канца. Мой муж выдатны сем'янін, клапоціцца пра мяне і сыноў, гатовы дзеля нас на ўсё. Усе гады, што мы разам, падтрымлівае мае, нават самыя вар'яцкія ідэі. Не раўнівы, не трымае мяне на ланцугу, бо давярае...»

Знайсці сваю палавінку, безумоўна, няпроста. Але, бачу на прыкладзе сяброў, якія стварылі сем'і значна раней, захаваць тое пацучцё, якое звязала, на доўгія гады куды цяжэй. «Лепш я мага хутчэй навучыцца саступаць, дараваць, разумець і падтрымліваць адно аднаго», — настаўляе-дзеліцца досведам старэйшая каляжанка. Але ж самае важнае, як мне здаецца, у стасунках з блізім чалавекам (ды і наогул у любой справе) — уменне бачыць галоўнае.

Сапраўды, мудрая жанчына пры любым непаразумеўні заўважае ў мужчыну галоўнае, а не засяроджваецца на другасным. І тое і другое можа лёгка ўвайсці ў звычку, таму толькі вам вырашаць, чаму аддаваць перавагу: стваральнаму ці разбуральнаму. Гэта як дрэва. У яго ёсць ствол і галінкі. Галінак шмат, а ствол адзін, на ім усё трымаецца. Калі яго пашкодзіць, пілаваць пакрысе дзень за днём, то, хутчэй за ўсё, у нейкі момант дрэва пахіснецца і ўпадзе... Галінкі — нейкія недахопы, якія могуць стаць нагодай для незадавальнення і папрокаў (і тут я не адкрыю Амерыку) — ёсць у кожным з нас, усе мы не ідэальныя. Але ж, пагадзіцеся, не з-за іх мы выбіраем спадарожніка па жыцці. А з-за стрыжня, з-за чагосьці галоўнага. Пра гэта варта памятаць. Прычым не час ад часу, а заўжды.

Надзея ДРЫЛА.
dryla@zviazda.by

Сямейная Газета

Выпуск № 10 (33)

■ Тыя, хто побач

Святлана ВУЯЧЫЧ:

«Я БАЯЛАСЯ СУРОЧЫЦЬ СВАЁ ШЧАСЦЕ...»

Фота з сямейнага архіва.

Сям'я ВУЯЧЫЧАЎ. На пачатку 1970-х гадоў.

«Непаўторны барытон», «кумір публікі», «арыстакрат эстрады», «узор мужчынскай годнасці», «самы абаяльны і элегантны спявак Беларусі» — як толькі не называлі Віктара ВУЯЧЫЧА журналісты і прыхільнікі яго таленту, адзначаючы прыгожы аксамітавы голас артыста, сардэчную манеру выканання, найвышэйшую сцэнічную культуру, бездакорны густ. Віктар Вуячыч быў адным з самых прызнаных артыстаў савецкага эстраднага мастацтва. Ён выконваў грамадзянскія, ваенна-патрыятычныя, лірычныя, народныя беларускія і рускія песні, старадаўнія раманы, оперныя арыі... Для спевака пісалі многія кампазітары, але асабліва творчы тандэм у яго склаўся з Ігарам Лучанком. І сёння мы памятаем цудоўныя «лучанкоўскія» песні ў выкананні Віктара Вуячыча: «Памяць сэрца» (на словы М. Ясеня), «Верасы» (на словы І. Скурко), «Спадчына» (на словы Я. Купалы), «Стаяць на рэйдзе нашы брыганціны...» (на словы В. Лукшы)... Дарэчы, дом, у якім жыві спявак, чымсьці нагадвае брыганціну. Як вялікі белы карабель, ён узвышаецца над Свіслаччу па вуліцы Янкі Купалы, якраз насупраць Цэнтральнага дзіцячага парка імя Горкага. Гэты дом быў пабудаваны ў самым пачатку 1970-х гадоў спецыяльна для творчай інтэлігенцыі сталіцы. Шмат вядомых людзей пасяліліся тут. А сёння ўжо, на жаль, шмат мемарыяльных дошак з гучнымі прозвішчамі змешчана на яго сценах. І сярод іх — дошка памяці народнага артыста Беларусі Віктара Лук'янавіча Вуячыча.

«КАРАБЕЛЬ» НАД СВІСЛАЧЧУ

Я завітала ў дом-«карабель» над Свіслаччу, каб пагаварыць пра вялікага беларускага спевака з яго ўдавой, народнай артысткай Беларусі Святланай Вуячыч. Так, Святлана Сямёнаўна — сама чалавек добра вядомы прыхільнікам беларускага мастацтва. Больш за паўстагоддзя яна працуе ў Дзяржаўным акадэмічным ансамблі танца Беларусі — літаральна з моманту яго заснавання: спачатку шмат гадоў была салісткай гэтага калектыву, потым працавала рэпетытарам, цяпер — загадчыца трупы. Так што шлюб у Вуячычаў быў незвычайны — двое «народных» у адной сям'і! Але гэты шлюб праверыў час: амаль 40 гадоў былі яны разам — у радасці і ў горы. А сустрэліся абое зусім маладымі ў 1957 годзе ў Беларускай народнай хоры, які цяпер носіць імя Генадзя Цітовіча. А тады Цітовіч гэты калектыў узначалваў.

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

■ У вас будзе дзіця

Якім будзе маленства, залежыць ад дарослых

«ЗВЯЗДА» + АНТ

Чацвёрты год на тэлеканале АНТ у рамках праграмы «Пакуль усе дома» выходзіць беларуска-расійская рубрыка «У вас будзе дзіця». Яе стваральнікі шукаюць сем'і для дзяцей, якія воляй лёсу засталіся без бацькоўскай апекі. Ужо 60 малых жывуць у сваіх новых дамах. Магчыма, з нашай дапамогай гэтая лічба яшчэ павялічыцца? «Звязда», якая далучылася да праекта летась, у кожным выпуску «Сямейнай газеты» знаёміць дарослых, якія мараць падарыць клопат і любоў дзецям, з тымі маленькімі людзьмі, якія могуць стаць часткай вашай сям'і...

Сярожу 11 гадоў, ён вучыцца ў пятым класе і ўжо два гады жыве ў Кобрынскай дзіцячай вёсцы. Як раскажаецца настаўнікі, хлопчыку падабаецца нямецкая мова і фізкультура. Яшчэ ён займаецца ў секцыі боксу — і гэтыя заняткі, па ўласным прызнанні Сяргея, дапамагаюць яму як будучаму мужчыну быць больш упэўненым у сваіх сілах і вучаць правільна

ставіцца да складаных жыццёвых сітуацый.

«Ён добры, спагадлівы і вельмі актыўны хлопец, — дадае намеснік дырэктара па выхаваўчай рабоце школы №1 Кобрына Надзея Юшчук. — У нас Сярожа вучыцца з першага класа, і магу сказаць, што, як ва ўсіх вучняў, у яго бываюць поспехі і няўдачы. Але кожны свой недахоп Сяргей стараецца

выправіць, а любое атрыманае даручэнне імкнецца выканаць як мага лепш і хутчэй».

Ад педагогаў дзіцячай вёскі хлопец таксама атрымлівае спрэс станоўчыя характарыстыкі: доб-

разычлівы, адкрыты і шчыры, ён вельмі па-добраму ставіцца да навакольных. «Кожнае дзіця прыходзіць у гэты свет для шчасця. Але будзе яго дзіцяцтва светлым і радасным альбо сумным, залежыць ад дарослых, — заўважае дырэктар Кобрынскай дзіцячай вёскі Ала Сапезьжынская. — Вельмі хочацца, каб Сярожа быў шчаслівым і трапіў у цудоўную сям'ю, дзе яго палюбаць...».

Калі вы хочаце даведацца пра Сяргея больш, тэлефануйце спецыялістам Нацыянальнага цэнтра ўсынаўлення Міністэрства адукацыі па нумары: (017) 284-71-51. Для тых, хто хоча ўсынавіць дзіця, на сайце videopassport.ru змешчаны відэакурсы, падрыхтаваныя сумесна НЦУ і творчай групай праекта.